

Nytårshilsen 20-21

Det har sandelig været en højst usædvanlig og mærkelig jul. Intet er gået, som vi for blot for få uger siden havde regnet med. For kirken blev endda julens gudstjenester aflyst.

Vi kan nok alle sammen huske et og andet fra sidste nytårsaften- og dag.

Dronnings nytårstale måske, eller hvor vi sad eller stod, da vi skålede det nye år ind. Måske også hvad vi følte og tænkte og sagde, da rådhusklokkerne var faldet i slag og året med de flotte runde tal, 2020 var begyndt.

Måske havde vi hørt om Corona, men den var langt væk fra os.

Det blev den så ikke ved med at være.

Og den kom til at vende op og ned på vores hverdage og forventninger og planer.

I Danmark blev der handlet tidligt, og vi slap igennem den første forårsfase af epidemien heldigere end så mange andre lande.

Men det blev tydeligt nok for os, at selv om vi bor i en velfærdsstat, i velfærds-Danmark, beliggende i Europa, hvor der normalt er så nogenlunde styr på tingene, så er der noget, som vi ikke er herre over.

I sommers følte vi så alligevel, at der nu var ved at være styr på situationen her i Danmark og i Europa som helhed. Men efteråret og vinteren og situationen i december og ved nytårstid har lært os noget andet.

Der er ting i tilværelsen, som vi ikke kan forudse og heller ikke styre.

Året der er gået har for os hver især også bragt andet end Corona. Men 2020 er og bliver og vil altid være Corona-året.

Epidemien er ikke slut endnu, det ved vi godt. Men med vaccinen går vi trods alt ind i 2021 med et glædeligt perspektiv og et positivt mål. Og vi har brug for at starte et nyt år med håb og gode ønsker.

2020 har rusket i os og mindet os om, at vi aldrig helt ved, hvad fremtiden vil bringe. Og dog. For i kirkens år forløber alting, som planlagt. Jo – også selv om de fysiske fælles gudstjenester bliver aflyst.

Også i 2020 startede kirkens år med det ene tændte adventslys, og så de to og det tredje og det fjerde i ventetiden. Og så kom festen for Jesu fødsel, som vi ventede på og lige har fejret. På en anderledes måde måske, men budskabet og fejringen kom.

Og nu løber kirkeåret videre efter den fastlagte plan med sit vanlige forløb.

Ingen kan med nok så mange fysiske hindringer udviske de begivenheder og beretninger, der udspiller sig omkring Helligtrekonger, fasten, påsketiden, Kr. Himmelfart, pinsen og trinitatistiden. Masser af bibeltekster støtter op og giver højtiderne deres indhold.

Gennem de her faste højtider oprulles hele det kristne drama, fra Jesu fødsel, frem til hans død og opstandelse og endelig Helligåndens komme til verden.

Ligegyldig hvad der måtte ske i det verdslige nye år, ligegyldig hvad der måtte ske i verden, så ændrer det ikke på kirkeårets gang, og

hvad det vil bringe os. Hvad enten vi sidder i den fysiske kirke eller et helt andet sted.

Som døbte er vi altid med i dramaet, hvor end vi befinder os, og kan som regel også følge det i radioen, på TV, på nettet, ved at læse søndagens tekster, eller på mange andre måder.

Uanset hvor vi er, går det nye kirkeår sin helt planmæssige gang. Det kan så godt være, at vi undervejs kan komme i tvivl og anfægtelse eller forstå ting på nye måder. Eller vi kan måske komme til en dybere forståelse af bestemte indhold, eller måske pludselig mærke at Gud taler til vort hjerte på en anden måde end vi havde ventet,- måske i bøn eller gennem bestemte salmer, som vi holder af.

Der kan også ske meget i vores personlige liv. Men det grundlæggende og basale ligger fast. Kristus bliver født, han dør og opstår og bliver til nyt liv for verden. Det virkeliggøres i hvert et nyt kirkeår, og vi har del i det gennem vores dåb.

For nogen lyder det måske frygteligt kedeligt. 'Kan der så overhovedet ske noget nyt i sådan en kirke?' vil de spørge.

'Ja', kan man roligt svare. For kirkeåret er ikke udtryk for stilstand, det er udtryk for evig fornyelse, kærlighedens fornyelse gennem Jesus Kristus.

Kirkeårets forudsigelighed, kunne vi sige, kommer til at afspejle en slags evig cirkelbevægelse, drevet af kærlighed, der hele tiden vil kaste liv og tilgivelse, hjælp og omsorg ud i verden, synligt og konkret.

Vi kan fra gudstjenestens rum, hvor end vi møder det, fysisk eller på anden måde, følge med i dramaet og leve os ind i det. Og skulle vi være helt forhindret i at deltage, så fortsætter alligevel kirkeåret, med virkeliggøre evangeliet, og vi er inddraget via vores dåb. Og

når som helst kan vi stå på, vel vidende, hvad der efterfølgende vil komme til at ske, f.eks. i påsken eller i julen.

Som deltagere i kirkeårets faste rytme og drama, stadfæstes det for os, at Guds kærlighed står fast. Vi bliver lige så fint spundet ind i det evige drama og med kærlighedsgrund under fødderne får vi ro og nye kræfter til at kunne træde ind i året 2021.

Der er virkelig noget at se frem til i 2021, både i kirken og i verden.

Mange nytårsønsker til jer alle og med håbet om, at vi snart igen kan mødes i den fysiske kirke.

Gertrud Bangshøj.